

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4322/2022
02.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општина Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3858/22 од 02.09.2022. године, у седници одржаној 02.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3858/22 од 02.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3858/22 од 02.09.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 229/20 од 21.04.2022. године, у ставу другом, трећем и петом изреке, и у тим деловима предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3858/22 од 02.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 229/20 од 21.04.2022. године, у ставу другом, трећем и петом изреке, којима је одбијен тужбени захтев тужиоца да му тужена на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати месечне износе са законском затезном каматом, како је наведено у ставу другом изреке првостепене пресуде, одбијен захтев тужиоца да му тужена на име накнаде штете у висини разлике у додатку на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије од 25.12.2008. године за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати месечне новчане износе са законском затезном каматом, како је наведено у ставу трећем изреке и обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 27.950,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога, из чије садржине произлази да исту побија због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20), те је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу на неодређено време код тужене општине. Решењем број .. од 03.05.2006. године распоређен је на радно место сарадник, ... у Центру за ..., док је решењем број .. од 12.11.2019. године распоређен на пословима радног места – ..., у звању виши референт. Решењем тужене број ... од 26.03.2019. године, тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,85, који се увећава по основу сложености и одговорности за додатни коефицијент од 1,20, што је укупно 10,05 и признато му је право на додатак на зараду од 0,4% за сваку пуну годину радног стажа. У спорном периоду, тужилац је обављао рад код тужене, а обрачун плате од стране тужене вршен је у складу са донетим појединачним актом и са увећањем за 50% применом Закључка Владе РС од 25.12.2008. године по основу радног ангажовања за запослене на КиМ. Према налазу и мишљењу вештака тужиоцу је у спорном периоду, према првој варијанти налаза, исплаћивана основна зарада увећана по основу минулог рада, која је мања од законом прописане минималне зараде увећане по основу минулог рада, а исплаћиван му је и додаток на зараду у складу са Закључком Владе РС, који је мањи у односу на исти додаток обрачунат на зараду у висини минималне зараде. Према другој варијанти налаза од 18.02.2022. године, зарада тужиоца обрачуната на основу решења тужене, који у себи садржи основну зараду, увећање по основу минулог рада и припадајућег додатка на основу Закључка Владе РС од 25.12.2008. године, исплаћена је у износу већем од минималне зараде и то за износ од 371.553,43 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили, из разлога што му је у утуженом периоду исплаћена зарада већа од законом прописане минималне зараде са увећањем на име минулог рада и то за новчани износ од укупно 371.553,43 динара, односно основна зарада са увећањем по основу минулог рада и "косовског додатка", који представљају примања по основу радног односа, већа је од минималне зараде, а све у складу са чланом 104. и 105. Закона о раду, чланом 5. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе и чланом 27. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Увећање по основу тзв. "косовског додатка" прописано Закључком Владе РС од 25.12.2008. године, заједно са основном зарадом и увећањем по основу минулог рада чини укупно исплаћену зараду тужиоцу у спорном периоду, па како је та укупна исплаћена зарада већа од законом прописане минималне зараде са увећањем на име минулог рада, тужбени захтев тужиоца је неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, становиште нижестепених судова засновано је на погрешној примени материјалног права, због чега је и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према одредбама члана 5. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, („Службени гласник РС“ број 113/2017, 95/2018 и 86/2019), основна плата службеника и намештеника одређује се множењем основице са коефицијентом. Службеник и намештеник остварују право на исплату минималне зараде обрачунате у складу са општим прописима о раду.

Према одредби члана 111. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...95/18), запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са тим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. Послодавац је дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу одлуке о минималној цени рада која важи за месец у којем се врши исплата. Запослени који прими минималну зараду има право на увећану зараду из члана 108. истог закона, на накнаду трошкова и других примања која се сматрају зарадом у складу са законом. Основица за обрачун увећане зараде је минимална зарада запосленог. Према члану 112. Закона о раду, минимална цена рада утврђује се одлуком социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије.

Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за запослене који живе и раде на територији Косова и Метохија почев од јануара 2009. године, накнада плата, односно зарада које примају обрачунава се и исплаћује са процентом увећања од 50%. Како се према одредби члана 111. Закона о раду, за основицу за обрачун увећане зараде узима минимална зарада запосленог, то се и за примену Закључка Владе Републике Србије о проценту увећања плата, односно зараде запосленог у органима са територије АП Косова и Метохије, за основицу узима минимална зарада запосленог.

Имајући у цитиране одредбе, те чињеницу да је према налазу и мишљењу вештака тужиоцу обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено увећање од 50% месечно, а не на износ минималне зараде, на чију исплату је тужилац имао право, то јасно произлази да наведене одредбе закона нису правилно примењене и да је зарада тужиоцу исплаћена супротно одредби члана 111. Закона о раду, а самим тим и исплата припадајућег увећања по основу "косовског додатка".

Нижестепени судови су пропустили да утврде висину припадајуће накнаде тужиоцу на име разлике између примљене зараде и зараде у висини минималне зараде за месеце на који се тужбени захтев односи, као и на име „косовског додатка“ обрачунатог применом прописаног процента увећања на минималну зараду.

Због наведеног, применом члана 416. став 2. Закона о парничном поступку, нижестепене пресуде су укинуте и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, јер зависи од коначног исхода спора, у смислу одредбе члана 163. став 4. и 165. став 3. Закона о парничном поступку.

У поновном поступку, првостепени суд ће поуздано утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа - судија
Марина Милановић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**